

Slujitorul adevăratului cort

Duminică, 4 noiembrie 2007

Donald K. Short

Timp de secole serviciul din sanctuar s-a desfășurat în cea mai desăvârșită ordine și perfecțiune. Dar adevăratul scop al sanctuarului a fost uitat, dacă a fost vreodată înțeles. Lui Israel i s-a spus să construiască tabernacolul pentru ca Domnul să poată locui "în mijlocul lor." (Exodul 25,8). Dar ei au crezut că ceea ce contează este îndeplinirea serviciului în sine. Acest mod de înțelegere al evreilor poate fi pericolul nostru. Dacă nu facem decât să transferăm ceea ce făceau ei pe pământ, într-o rutină care se desfășoară în cer, și uităm că adevărata problemă este păcatul, ne aflăm fără nici o speranță în vechiul legământ. Ei nu au reușit să înțeleagă că aceste servicii au fost cerute din cauza păcatului. Dumnezeu și păcatul nu pot locui împreună. Unul sau altul trebuie să plece. De aceea a izbucnit război în cer, devenind astfel evident că adevăratul păcat este voința de a-L ucide pe Dumnezeu.

Pentru a explica acest lucru, Domnul a făcut un plan pe care îl puteau înțelege chiar și cei fără carte. Au fost cerute tot felul de jertfe, fiecare cu un rol deosebit în planul general. Acestea toate nu ar fi existat niciodată dacă nu ar fi apărut revolta copiilor lui Dumnezeu și dacă El nu ar fi dorit să le mai dea o șansă să trăiască. Cu alte cuvinte, "religia" este rezultatul păcatului. Planul original propunea o legătură față către față, un mediu familiar de respect reciproc. Serviciile acestea urmăreau să aducă înapoi anturajul Edenului. Gândirea subconștientă trebuia descoperită, iar vrăjmășia ascunsă în inima omului urma să fie înlăturată.

Pentru a reface planul original, Hristos a devenit "slujitor al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul" (Evrei 8,2). El este "mijlocitorul unui legământ mai bun" (vers.6). Aceste două măsuri definesc "adevăratul cort," în contrast cu "umbra." Ele dau sens întregului serviciu, "un legământ mai bun," adică un legământ nou în locul celui vechi. Aceasta înseamnă că sanctuarul în care slujește Hristos este sanctuarul noului legământ, clădit de Dumnezeu. Lucrul acesta a fost înțeles clar de Crozier, așa cum l-a prezentat el prima oară credincioșilor după dezamăgire.

În armonie cu tipul, Hristos nu putea să intre ca mare preot să slujească, până nu avea sânge de adus. Poziția adventistă este logică, corectă și conformă cu întregul serviciu iudaic. Hristos și-a început lucrarea după răstignire, când a obținut sângele de jertfă. În acest moment, păcatul lumii era înregistrat într-un mod ușor de înțeles pentru întreaga omenire. Copiii lui Dumnezeu se puteau vedea în cele întâmplate la cruce. Dacă înțelegerea faptului că ei înșiși l-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu nu reușea să convingă inima lor, nimic altceva nu

putea reuși. Universul întreg era martor la cele întâmplate. După Calvar, evanghelia a devenit puterea de a recrea inimi omenești.

Acest serviciu din sanctuar, inaugurat la cruce, este în esență noul legământ și este legat de Noul Ierusalim, așa cum vechiul legământ era legat de vechiul Ierusalim. "Adevăratul cort" a fost ridicat de Domnul, pe când cel vechi a fost zidit de oameni. Și ce a ridicat Domnul? "O cetate... al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu" (2 Corinteni 5,1). Dar o cetate fără locuitori este o cetate fantomă. Oamenii alcătuiesc cetatea. Fiecare individ, fiind "casă," este obiectul interesului lui Dumnezeu, și așa a fost la început când a zis: "Să facem om după chipul Nostru." Această "casă," acest "cort," rămâne obiectul interesului lui Dumnezeu și scopul final al întregului serviciu al sanctuarului și curățirii lui finale. În această lucrare finală, universul întreg va vedea desfășurată puterea evangheliei.

Biserica de pe pământ va înțelege și ea adevărul întreg. Vechiul legământ se ocupa de ritualurile exterioare și curățirile ceremoniale, dar cel nou trebuie să se ocupe de curățirea interioară, având legea în minte, scrisă în inimă.

În Sfânta din sanctuarul pământesc, păcatele trebuiau mărturisite zilnic. Dar o dată pe an, în ziua ispășirii, păcatele erau șterse prin serviciul din Sfânta Sfintelor. Aceste simboluri pot avea sens doar dacă reprezintă lucrurile spre care arătau. Întregul ritual reprezenta o desfășurare a tainei evlaviei (Coloseni 1,27) și sensul ei final în contrast cu taina nelegiuirii (2 Tesaloniceni 2,4).

Înseamnă că de la cruce până în 1844 a avut loc o lucrare pentru conștientul uman, în prima încăpere. Această lucrare trebuie să precedă ziua ispășirii finale și realizarea unei lucrări mai profunde pentru subconștientul uman. Lumea urma să audă solia de îndurare. Evanghelia proclama întregului neam omenesc că, prin credință, există mântuire în Hristos pentru toți oamenii. Orice păcat cunoscut, dacă este mărturisit, poate fi și iertat. Soluția este sângele lui Hristos.

Dar după 1844 urma să aibă loc o lucrare diferită, tot așa cum ziua ispășirii de la sfârșitul anului era diferită de lucrarea din fiecare zi. Universul urma să vadă o creație în copiii lui Dumnezeu, când vrăjmășia subconștientă împotriva Sa urma să fie descoperită, iar omul urma să-și vadă păcatul așa cum este. Aceasta însemna că, în tip și antitip, Sfânta reprezintă o lucrare pentru mintea conștientă, în timp ce Sfânta Sfintelor trebuie să se ocupe de subconștient. Contrastul dintre vechiul și noul legământ devine vizibil, și mii de ani de simbolică și tipologie sunt concentrați și devin eficienți pentru ultima biserică. Când Laodicea își vede alienarea, mândria subtilă și păcatul necunoscut, își va "cunoaște" ticăloșia, vrăjmășia împotriva Mântuitorului, se va pocăi și va fi vindecată.